

- Κ' ὄχλοβοΐζουν στὴν αὐλὴ καὶ τὰ σκυλιὰ ἀλυχτᾶνε
 Σπῆτια ψηλά δὲ ζήλευσα ψηλά κι' ἀνωγειασμένα
 Νᾶχουν φωληὲς τ' ἄγρια πουλιὰ κι' ὄχειες φαρμακωμένες
 Νὰ ἀκού' τοῦ γκιώνη τῆ φωνὴ τὸ μαῦρο μυρολόγι
 Νὰ ἀκού' στὸν ἀνεμόλαλο παράξενος κουβέντες
 Νὰ μὲ ξυπνοῦν παράωρα ἀπὸ τὸ πρῶτο ὕπνι
 Νὰ μὴ γλωσιάζω τὸ ψωμί, νερὸ νὰ μὴ χορταίνω
 Νὰ μὲ κοιμοῦν τὰ βάσανα νὰ μὲ ξυπνοῦν οἱ πόνοι
- Δίντε παλληκαράκι μου καὶ σύρε στὴ δουλειά σου
 Καὶ μένανε, κι' ἂν φίλινδες κοντὰ στὸν αἰ - Νικόλα
 Ἦμαν μικρὸ κι' ἀνέγνωμο, δέκα χρόνων κοράσιο
 Κι' ἀπὸ τὸ μπόλι ἄπραγο ἀγάπης ζηλεμένης.
 Ἐμένανε κ' ἂν φίλινδες, τῆς Μάνας μου γὼ τὸ εἶπα
 Κ' ἡ Μάνα μ' τὸ εἶπε στὸν Παπᾶ, καὶ ὁ Παπᾶς στὸ Πλάστη.
 Καὶ τὰ νερατζομάγουλα ἀγγέλοι τὰ σφουγγίσαν
 Καὶ μῦδοσαν γιὰ ὁμορφιά τοῦ κρίνου τὴν ἀσπριάδα,
 Ταῦγερινοῦ τὸ κύτταμα, τοῦ Φεγγαριοῦ τὴ λάμψι.
- Ἄσε με παλληκάρι μου καὶ βγῆκε τὸ φεγγάρι
 Νὰ πᾶ νὰ ἰδῶ τὰ μάτια μου νὰ ἰδῶ τὴν ὁμορφιά μου
 Νὰ ἰδῶ τὸ λεβεντόκορμο τὸν Κώστα τὸ δικό μου
 Ποῦνε γιὰ μένα Ἀύγερινὸς γιὰ μένα Ἀποσπερίτης.
- (1899)



“ΑΠ' ΤΑ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΜΑΤΑ,,

Ο Κ Υ Ν Η Γ Ο Σ

Α'

Ἦτανε νύχτα· τὰ βουνὰ κοιμῶνταν πλάϊ πλάϊ
 Ἦτανε νύχτα τὰ νερά ἀκόμα δὲν ξυπνῆσαν,
 Γιατ' ἦτανε παράωρα κι' ὁ Δράκος τὸ κραταίει
 Μέσα στὲς εἰσθαῖς τὲς κακὲς στὸ μαῦρο κατοικίό του
 Σὲ ῥιζοσπύλλα σκοτεινὰ σὲ τόπους ὀργισμένους.

Β'

Ἦταν κατάμιαση νυχτιά καὶ γὼ ξαγρυπνισμένος
 Δὲν ἔμποραγα νὰ λαρωθῶ λίγον ὕπνον νὰ πάρω·
 Καὶ πῆρα τὸ ντοφέκι μου καὶ τὰ λαγονικά μου,
 Ν' ἀνέβω στὰ ψηλά βουνά, στὰ βλάχικα κουνάκια,
 Νὰ κυνηγήσω πέρδικες, λαγούς, κι' ἄγρια γίδια.
 Καὶ νὰ σουριξῶ κλέφτικα νὰ μαζευτοῦν οἱ βλάχοι
 Νᾶρθουνε κ' οἱ ἀδερφοποιητοὶ νὰ γίνουμε μπουλοῦκι,
 Καὶ σβάρνα νὰ τὰ πάρουμε οὐὰ τὰ κατατόπια,
 Νὰ βροῦμε τὸ κροῦ νερὸ ποῦ λησμονιοῦνται οἱ πόνοι,

Νὰ βροῦμε τὸν ἀμάραντο σὲ τί γκρεμὸ φυτρώνει:
 Μίνα φυτρώνη σὲ βουνό, ψηλό, μαρμαροδοῦνι
 Πῶχουν οἱ σταυραετοὶ φωλιές κ' οἱ γέρανοι κλωσάνε.
 Μίνα φυτρώνη σὲ κλαργιὰ θεόρατα μεγάλα
 Σ' ἀρκοδοπούρναρα τρανὰ ποῦ σκιώνουν τὰ κοπάδια.
 Μίνα φυτρώνη σὲ λογγές ἀπάρθενες, καθάργιες,
 Καὶ τρῶν τὰ λάφια καὶ ψωφοῦν τ' ἀρκοῦδια κ' ἡμερεύουν,
 Καὶ τρῶν τὰ λάγια πρόβατα καὶ λησιμονοῦν τ' ἀρνιά τους.
 Καὶ τῶχει φάει κι' ἡ 'Αγάπη μου καὶ μ' ἔχει λησιμονήσει.

Γ'

Καὶ σὺ καταμεσήμερο ποῦ σκάει τὸ πελεκουῖδι
 Νὰ σηκωθῶ κατάμονος ἀπὸ τῆ συντροφιά μου
 Νὰ σκαπετήσω ἀντίπερα σὲ μαρμαρένιο ἄλδωνι
 Πῶχουν ἡ Μάνσδες χαρὰ γιὰ μνιὰ σελιγγοπούλα
 Ποῦ παίρνει τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν 'Αποσπερίτη.
 Καὶ κεῖ ποῦ σταινουνε χορὸ ἀτός μου νὰ τὸν σύρω
 Γιατ' εἶμαι Μάνσδας παιδί καὶ Δράκο εἶχα πατέρα.

Δ'

Σύρραχα σύρραχα δρομῶ σὲ κορφοδοῦνι βγαίνω,
 Κ' ἀγνάντεψα κατακαμπίς μὲ μάτι βουρκωμένο
 Κ' ἔβαλ' αὐτὴ ν' ἀφουγκραστῶ τῆς χαραυγῆς τραγούδια
 Ποῦ τραγουδοῦσαν οἱ βοσκοὶ κι' ὅλες ἡ βοσκοπούλες,
 Πριχοῦ σκάσει ὁ Ἄστερας, σὰν τὰ βαροῦν σὺτὸ σκάρο.
 Τραγούδια ποῦ μεγάλωσαν τὸν Διάκο, τὸν Τζαδέλλα,
 Πῶδωσαν σὺτὸ Νικηταρῶ τοῦ σταυραετοῦ ποδάργια,
 Ποῦ τὸν Ἄντροῦτσο φτέρωσαν καὶ τὸν Καραϊσκάκη,
 Πλάνα τραγούδια κι' ὠμορφα τραγούδια τοῦ εἰκοσιένα.
 "Οπου πλανέβουν τὲς καρδιές καὶ σβύνουν μαυρομμάτες,
 Ποῦ πλάνεψαν καὶ μένανε ἐδῶ σὲ τοῦτα μέρη·
 Κοντὰ στὰ χαῖδια τῆς αὐγῆς πριχοῦ κεντρώσει ὁ ἥλιος
 Μὲσ τὰ γλυκοχαράμιατα π' ἀναγαλλιάζει ὁ Κόσμος
 Ποῦ σημαδεύει ἐρωτικὰ ὁ Αὐγερινὸς τὴν Πούλια
 Καὶ σβύνονται καὶ χάνονται στοῦ οὐρανοῦ τὰ πλάγια.
 Ποῦ σμίγουνε μ' ἀγγελικὲς φωνές καὶ ψαλμοῦδιες
 Τοῦ ἀνδονιοῦ τὸ λάλημα, τοῦ κούκκου τὸ τραγούδι
 Καὶ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ π' ἀναπαμὸ δὲν κάνει
 Νὰ λὲν κρυφὸ παράπονο σ' ἀτέλειωτα τραγούδια.

Ε'

Ἄχ! ὅποιος τὸρ' ἀποτεσᾶς τὲς νηές, τὰ παλλικάργια
 Δὲν ξύπνησε δυὸ χαραυγές στοῦ Παρνασσοῦ τὰ πλάγια,
 Στῆς Γκιώνας τ' ἄγρια βουνά, στῆς Οἴτης τ' ἀκροβοῦνια,
 Στῶν Γρεβινῶν τ' ἀγνάντεμα, στῶν Βαρδουσιῶν τὸ ψῆλος.
 Κεῖνος πεθαίνει δυὸ φορές, καὶ δυὸ φορές τὸν θάψτουν·
 Δὲν ξέρει ὁ μαῦρος τί θὰ πῆ χαρὰ σ' αὐτὸ τὸν Κόσμο.
 Στὸν τάφο βάνει τὴ ζωὴ, τὰ νηᾶτα σαδβανώνει.